Ἔτος 21ον Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1907 Ἀριθ. 924

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κότὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευσμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διακοπὴ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».—Ὄχι μοναστήρια.—Ἡ γυναικεῖα ψῆφος εἰς τὴν Νορβηγίαν (ὑπὸ Ἀλίκης Νέρμαν).—Τὸ μαραμένον κρίνον (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν). — Ὁ μικρὸς ποιητής. Τὸ τραγοῦδι τοῦ μισεμοῦ. Ὁ ἀπαρνητής. Τώρα πειά, (ποιήματα Λεάνδρου Παλαμᾶ).—Αἱ ψηφίζουσαι γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας.— Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: Τὸ ἀηδόνι (ἀπὸ τὸ βιβλίον Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας).

Ὡς γίνεται κατ' ἔτος ἡ Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον τὴν θερινὴν διακοπήν της, διὰ νὰ ἀντλήσῃ καὶ πάλιν νέας δυνάμεις καὶ νέας ἐντυπώσεις διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀνέλαβε.

Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν θὰ διευθύνεται εἰς Ἀθήνας πρὸς τὴν διευθύντριαν κ. Καλλιρρόην Παρρὲν κατὰ τὸ διάστημα τῆς θερινῆς διακοπῆς.

ΟΧΙ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Εἰς ἕνα αἰῶνα προόδου καὶ ἀφυπνίσεως τῶν συνειδήσεων καὶ δράσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ κάμῃ δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἡ ριφθεῖσα, φαίνεται, πέρυσιν ἰδέα παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ ἱδρύσεως Ἑλληνικῶν γυναικείων μοναστηρίων. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πρᾶγμα οὔτε ἐγνώσθη κἄν, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέρασεν ἀπαρατήρητον. Τοιαῦται ἀτυχεῖς καὶ ὀπισθοδρομικαὶ ἰδέαι δὲν φθάνουν εὐτυχῶς ἕως ἐδῶ, ἀλλ' οὔτε ὑπάρχει φόβος νὰ ριζοβολήσουν καὶ ἀποκτήσουν ὀπαδούς.

Εἰς ἄλλας ὅμως ὑποδούλους Ἑλληνικὰς χώρας τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐκεῖ ὅπου αἱ γυναῖκες νομίζουν ἀποκλειστικὸν προορισμὸν τὸν γάμον, ἐκεῖ ὅπου ἐσυνήθισαν νὰ ἐξαρτοῦν πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ μίαν ἀποκατάστασιν οἱανδήποτε, ὅπου ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς εἰς εὐρύτερον τοῦ σπιτιοῦ κύκλον, εἰς στάδια ἀνώτερα καὶ εὐγενέστερα θεωρεῖται δύσκολος, ἐκεῖ φαίνεται ἡ ἰδέα τῶν γυναικείων μοναστηρίων εὗρεν ὀπαδούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κασσιανὴ* κυρίαν, τὴν ἀποστείλασαν τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημ. τῶν Κυριῶν μελέτην της ὑπὸ τὸν τίτλον «*Κραυγὴ ὀδύνης*». Διὰ τὴν κυρίαν αὐτὴν ὁ Ἀμλέτος τοῦ Σαίκσπηρ ἔχει δίκαιον. Ἀλλὰ ἂν ὁ Σαίκσπηρ ἔγραψεν αἰῶνας ὅλους πρωτήτερα ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, ὅμως δὲν ἔστειλεν εἰς τὸ μοναστήριον παρὰ μόνον ἓν ἀτυχὲς ναυάγιον ἔρωτος, μίαν κόρην, τῆς ὁποίας αἱ ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα διεψεύσθησαν εἰς τὴν ζωήν. Καὶ ὁ Ἀμλέτος του, πριγκηπόπουλον ἐκτροχιασμένου κάπως μυαλοῦ, ἦτο φυσικὸν νὰ ζητῇ διὰ τὴν μόνωσιν καὶ τὴν καταφυγὴν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τὴν προδοθεῖσαν κόρην, τὸ ἄβρὸν καὶ ποιητικὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐρρίπτετο ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἀπὸ τοῦ ὀνείρου ἑνὸς θρόνου καὶ ἑνὸς μεγάλου ἔρωτος εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὴν στέρησιν κάθε χαρᾶς.

Σήμερον ὅμως ὅπου τὰ πριγκηπόπουλα τῆς περιοπῆς τοῦ Ἀμλέτου μένουν μόνον ὡς δείγματα τῆς δραματικῆς μεγαλοφυΐας τοῦ μεγάλου τραγικοῦ, καὶ ὅπου τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου ὅλου κατέρχονται τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ διεκδικοῦν μίαν θέσιν, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν σκέπτεται πλέον νὰ τοὺς ἀρνηθῇ, ἡ ἰδέα τοῦ μοναστηρίου εἶναι οὐτοπία, ἡ ὁποία θὰ ἔστελλε τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν δύω τρεῖς αἰῶνας ὀπίσω.

Ἡ Κασσιανὴ τῆς Σμύρνης δὲν μοῦ φαίνεται ἄλλως τε, συζητοῦσα σοβαρῶς, τὸ ζήτημα, ἀφοῦ μάλιστα παρουσιάζει ὡς ἐπιχείρημα μεταξὺ ἄλλων καὶ ὅτι τοὺς πλουσίους γαμβροὺς τῆς Σμύρνης τοὺς πέρνουν αἱ νύμφαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Θὰ ἦτο περίεργον καὶ πρωτοφανὲς ἂν ἐπανεστατοῦσαν αἱ Ἀθηναῖαι, διότι συνάπτονται γάμοι νέων τῶν Ἀθηνῶν μὲ κορίτσια τῆς Σμύρνης ἢ οἵαςδήποτε ἄλλης Ἑλληνικῆς πόλεως, καὶ διότι, ὅπως συμβαίνῃ παντοῦ, μένουν μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ μερικαὶ ἄγαμοι. Καὶ ἀκόμη περιεργότερον, ἂν αἱ ἄγαμοι αὐταὶ δὲν εὕρισκαν τίποτε ἄλλο καλλίτερον νὰ κάμουν, παρὰ νὰ κλεισθοῦν εἰς μοναστήρια.

Ἡ γράφουσα ἐν τούτοις παρουσιάζει καὶ παράδειγμα Ἀθηναίας κυρίας, ἡ ὁποία, ὡς λέγει κατέφυγε μετὰ τῶν θυγατέρων της εἰς μοναστήριον τῶν Ἱεροσολύμων.

Μυστικοπαθεῖς ὑπῆρξαν πάντοτε εἰς τὸν κόσμον πολλαὶ καὶ ἂν τώρα ὅπου ἡ πάθησις αὐτὴ εὑρίσκεται εἰς τὴν δύσιν της παρουσιάζει ἀκόμη σποραδικὰ φαινόμενα, σπανιώτατα, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ κοινωνία ἡ ὑγιὴς ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀσχολῆται μὲ αὐτά.

Σήμερον τὰ μοναστήρια κλείονται παντοῦ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου ἡ ἴδρυσίς των ἦτο γενικευμένη καὶ ἀνταπεκρίνετο εἰς μίαν ἀνάγκην, δημιουργηθεῖσαν ἀπὸ τὸν κλῆρον πρὸς εὐρυτέραν ἐπικράτησιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν συνειδήσεων.

Σήμερον εἰς τὰς ὑγιεῖς κοινωνίας αἱ γυναῖκες εἶναι ἄνθρωποι, ὄντα αὐθύπαρκτα καὶ αὐτόφωτα, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν ἀπὸ τὴν ἰδίαν των ὕπαρξιν πολὺ φῶς καὶ πολλὴν δύναμιν, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκην φυνατικῶν θρησκοληψιῶν καὶ μοναστικῶν κιγκλίδων διὰ νὰ ζήσουν. Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ἔχει ἀκόμη πολλὰς πληγὰς εἰς τὸν γηρασμένον κάπως ὀργανισμόν της, καὶ πολλοὺς πόνους εἰς τὴν ἄνισον τῆς ζωῆς πάλην, ὅπως αἱ ἐκτὸς τοῦ γάμου γυναῖκες εὑρίσκουν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ ἐνασχόλησιν,θεραπεύουσαι τὰς πληγὰς αὐτὰς γλυκαίνουσαι τοὺς πόνους καὶ στεγνόνουσαι τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν. Σήμερον αἱ γυναῖκες ἀναπτύσσονται τόσον καὶ βλέπουν τόσον καλὰ ποία εἶναι ἡ φυσική των ἀποστολή, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην ὑποσχέσεων τῆς γῆς τῆς Ἐπαγγελίας καὶ τοῦ Παραδείσου διὰ νὰ κάμουν, ὅ,τι ἔκαμναν αἱ καλογραῖαι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

Ὡς πρὸς τὰ ἐπαγγέλματα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ καταγίνωνται αἱ ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους τῆς ἐκ Σμύρνης κυρίας,δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ αὕτη, ὅτι καὶ χωρὶς τὰ μοναστήρια ἡ ταπητουργία ἀκμάζει καὶ ἀνθεῖ παντοῦ. Καὶ ὅτι αἱ πτωχαὶ γυναῖκες τοῦ τόπου της, μὲ τὸν κόπον των καὶ τὴν ὡραίαν ἐργασίαν των εἴτε ἔγγαμοι,εἴτε ἄγαμοι, ἀνέπτυξαν μίαν ὡραίαν καὶ ἀκμάζουσαν βιομηχανίαν, μὲ τὴν ὁποίαν συντηρεῖται πολὺς κόσμος καὶ κυκλοφορεῖ χρῆμα καὶ σκορπίζεται ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ εἰς οἰκογενείας, πρᾶγμα σπάνιον καὶ δυσεύρεστον εἰς τὰ μοναστήρια.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΗΦΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΟΡΒΗΓΙΑΝ

Ἡ πολιτικὴ ψῆφος τῆς γυναικὸς κατακτᾶ ἔδαφος. Μετὰ τὰ γυναῖκας τῆς Φιλανδίας αἱ γυναῖκες τῆς Νορβηγίας ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς πολιτικῆς ψήφου κατὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν τῆς 14ης Ἰουνίου εἰς τὴν Νορβηγικὴν Βουλήν.

Αἱ Νορβηγίδες εἶχον ἤδη πρὸ καιροῦ τὸ δικαίωμα τῶν ἐκλογέων καὶ ἐκλεξίμων εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς. Φαίνεται δὲ ὅτι, τοῦ δικαιώματός των τούτου ἔκαμαν τόσον καλὴν χρῆσιν, ὥστε χωρὶς πολὴν ἀντίδρασιν καὶ πολεμικὴν ἐπέτυχον καὶ τὸ δικαίωμα τῆς πολιτικῆς ψήφου.

Ἡ Νορβηγικὴ Βουλὴ ἐφάνη εὐμενεστάτη εἰς τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον καὶ μόνον ἐπιφυλακτικὴ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀπολύτου καὶ καθολικῆς ψηφοφορίας.

Μετὰ συζήτησιν ἀρκετὰ πεισματώδη καὶ διὰ ψήφων ἑβδομῆντα τριῶν κατὰ σαράντα ὀκτὼ ἡ Βουλὴ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν τὴν παρέχουσαν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου μόνον εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπετράπη μέχρι τοῦδε καὶ ἡ ψῆφος κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς. Δηλαδὴ εἰς πᾶσαν γυναῖκα παρουσιάζουσαν ἀπολυτήριον σχολείου μέσης παιδείας καὶ καταβολὴν φόρων δι' ἰδιοκτησίαν ἢ ἐπάγγελμα κατὰ τὸ ἔτος τουλάχιστον τῆς ἐκλογῆς.

Τριακόσιαι χιλιάδες γυναῖκες προσετέθησαν διὰ τοῦ νόμου τούτου εἰς τοὺς ἐκλογεῖς καὶ ἐκλεξίμους τῆς Νορβηγίας.

Ἀλίκη Νέρμανν

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

Ἡ ἡμέρα λοιπὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ τῆς προηγουμένης βραδειᾶς ὑπῆρξε κάπως μονότονος καὶ πληκτικὴ δι' ὅλους. Ὁ Στέφας δὲν ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ, ὡς ἔκαμνεν ἄλλοτε. Ἡ Ἀμάλια ἐκτὸς τῆς πλήξεως, τὴν ὁποίαν ἡ ἡσυχία τῆς ἡμέρας προκαλεῖ, ἦτο καὶ κάπως νευρική, διότι ὁ Στέφας δὲν ἤρχετο. Ἡ κ. Μοίρα, ἡ ὁποία εἶχε μισοακούσει τὴν βραδεινὴν συνομιλίαν τῶν δύο νέων, ἀνησυχοῦσε καὶ αὐτὴ διὰ τὴν ἀδεξιότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀμάλια εἶχε σχεδὸν ἀποποιηθῆ μίαν τόσον ἔκτακτον τύχην. Καὶ ἡ Ἄννα ἡ καϋμένη ἦτο καὶ αὐτὴ ταραγμένη ἀκόμη ἀπὸ ὅσα τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ ἰατρός, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρότασιν τοῦ ταξειδιοῦ εἰς τὴν Κέρκυραν, ποῦ τῆς εἶχε κάμει ἡ Ἀμάλια.Πρῶτα, πρῶτα ἐσκέπτετο, ὅτι ἂν ἐπήγαινε νὰ ταξειδεύσῃ, φυσικὰ δὲν θὰ ἐπληρώνετο. Ὅτι ἡ μητέρα της πάλιν θὰ ἐστενοχωρεῖτο, ὅτι θὰ εἶχε νέες γκρύνιες καὶ σκηνές, ὅτι θὰ διέκοπτε τὴν σειρὰν τῆς μελέτης της ἐνῷ τόσος ὀλίγος τῆς ἔμενε καιρὸς διὰ τὰς ἐξετάσεις. Τὸ ταξείδι αὐτὸ δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε, μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶχε ποτέ της ταξειδεύσει, καὶ δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην πόλιν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ εἶμαι τόσον καλά, ἐσκέπτετο. Τρώγω καλὰ καὶ ὅ,τι θέλω. Τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἦτο δι' αὐτὴν σπουδαιότατον. Εἶχε τόσον πεινάσει καὶ κακοφάγει εἰς τὴν ζωήν της τῶν δέκα ἐξ χρόνων, ὥστε ἀφότου εἶχε προσληφθῆ εἰς τῆς κ. Μοίρα, ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ τῆς ἐφαίνετο ἀληθινὸ πανηγύρι.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως τὴν ἐλυποῦσε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἦτο ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν Στέφα, ἀπὸ τὸν ἰατρόν της, ὁ ὁποῖος μὲ δύο μόνον καλά του λόγια, τῆς ἐχάριζε νέας δυνάμεις, νέαν ζωήν. Τόσον ἡ λατρεία της πρὸς τὸν νέον ἦτο μεγάλη, ὥστε ἠσθάνετο, ὅτι ἂν θὰ ἔπαυε νὰ τὸν βλέπῃ, θὰ ἔπαυε σχεδὸν καὶ νὰ ζῇ.

Ὅλην τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα, ὅπου εἶχε μείνει μόνη καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ὡς τὸ μεσημέρι, ποῦ εἶχε ξυπνήσει ἡ Μίνα καὶ ἡ Ἀμάλια, ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐστριφογύριζε μέσα εἰς τὸ μυαλό της, τὴν ἐβασάνιζε καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ πολύ.

Δι' αὐτό, ὅταν ἀργὰ τὸ βράδυ πλέον ὁ νέος ἦλθε,τὴν εὗρε περισσότερον κουρασμένην καὶ ἐξηντλημένην. Ὀλίγον δὲ ἀπὸ ἀληθινὴν λύπην διὰ τὴν χειροτέρευσιν τῆς καταστάσεώς της καὶ ὀλίγον διὰ νὰ πεισμώσῃ τὴν Ἀμάλιαν, ὁ Στέφας ἔδειξε τόσην συμπάθειαν καὶ τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι, ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ψυχικὴν γαλήνην. Τὸ πρόσωπόν της ἐχρωματίσθη μὲ ὡραῖα χρώματα, σὰν πέταλα τριανταφύλλου νὰ ἀνελύθησαν εἰς τὰ ὡραῖα μάγουλα της,σὰν χαμοκέρασα νὰ εἶχαν βάψει τὰ τρυφερά, τὰ παιδικά της χείλη. Τὰ μάτια της ἀπὸ σβυσμένα ὅπου ἦσαν πρίν, ἐφωτοβολοῦσαν, καὶ ἄναπταν πυρκαϊὲς καὶ ἔφλεγαν μὲ πυρετὸν χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τὸ νέον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ τόσον διψασμένον ἀπὸ ἀγάπην.

Ὁ Στέφας ἔμεινε πολὺ εἰς τὸ μικρὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον πηγαινοήρχετο καὶ ἡ Ἀμάλια,χωρὶς μνησικακίαν διὰ τὰ πειράγματα τοῦ Στέφα τῆς περασμένης βραδειᾶς. Μόνη ἡ κ. Μοίρα εὗρεν ἐπὶ τέλους ὅτι πολὺ τὴν ἀμελοῦσαν, χάριν τῆς μικρᾶς δασκαλίτσας καὶ ἐπαράγγειλε μέσα νὰ ἔλθουν ὅλοι ἔξω γιὰ τὸ τσάϊ. Ἡ Ἄννα ἔτρεξεν, ὡς συνήθως, νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρίαν, ἀλλ' ὁ Στέφας ἐπενέβη.

Ἡ ὑπηρεσία σας εἰς τῆς κ. Μοίρα παύει ἀπὸ σήμερον. Σᾶς προσλαμβάνω ἐγὼ εἰς τὴν ἰδικήν μου καὶ θὰ μὲ ὑπακούετε χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν.

Ἡ Ἄννα ἔγινε κατακόκκινη καὶ δύο δάκρυα ἐκύλισαν εἰς τὰ ὡραῖα της τὰ πελεκητὰ μάγουλα.

Θὰ μένῃς πάντοτε ἐδῶ καὶ ἡ κομαρτέρα τοῦ ξενοδοχείου θὰ πληρώνεται διὰ νὰ περιποιῆται καὶ σᾶς καὶ τὴν Μίναν.

Ἡ Ἀμάλια εἶχεν ἀκούσει τὰς τελευταίας λέξεις καὶ ἐπενέβη ἀποφασιστικά. Σὲ ἐπρόλαβα, ἀγαπητέ μου Στέφα. Ἡ κ. Ἄννα εἶναι ἀπὸ χθὲς ὄχι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἀλλὰ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδικήν της. Εἶναι ἀλήθεια, κυρία Ἄννα;

Ὁ Στέφας ἀφωπλίσθη.Ὅλο τὸ κατὰ τῆς νέας πεῖσμά του ἔπεσε.«Τότε θὰ εἴμεθα δύο διὰ νὰ ὑπηρετοῦμεν τὴν κ. Ἄνναν. Δύο γιὰ νὰ τὴν βοηθήσωμεν νὰ γίνῃ καλά. Βλέπετε, εἶπεν, ὡς ἀστεϊζόμενος, ὅτι καὶ ἐδῶ συμφωνοῦμεν.

Ἡ Ἀμάλια ἔγινε κατακόκκινη.

Τὸ τσάϊ ἑτοιμάσθη ἀπὸ αὐτήν, καὶ εἰς τὴν Ἄνναν ἐπετράπη νὰ ἐξέλθῃ, μόνον ὅταν ὅλα ἦσαν ἕτοιμα. Ὁ Στέφας μετέφερεν ἀπὸ τὸ σαλονάκι τοῦ ξενοδοχείου ἕνα μακρὺ ἀναπαυτικὸν κάθισμα καὶ ἔβαλε τὴν κόρην νὰ ξαπλωθῇ ἐκεῖ.

Ἡ κ. Μοίρα ἔβλεπεν ὅλας αὐτὰς τὰς περιποιήσεις μὲ πολλὴν ἀνησυχίαν. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦτο ἕνας προφανὴς κίνδυνος διὰ τὸν πρόγονόν της. Βεβαίως δὲν θὰ ἦτο παράξενον νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τὴν μικρὴ αὐτὴ sainte Nitouche καὶ νὰ κάμῃ ἴσως καὶ τὴν ἀνοησίαν νὰ τὴν πάρῃ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐπαρουσιάζετο ὡς κάτι τρομερὸν εἰς τὸν νοῦν τῆς κ. Μοίρα. Τόσον μάλιστα, ὥστε ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς τὸν Στέφα νὰ ὁμιλήσῃ, ὡς εἶχε καθῆκον, καὶ τὴν μητέρα τῆς κ. Ἄννας νὰ καλέσῃ καὶ νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν κόρην της καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ, ἕως ὅτου γίνῃ καλά.

Ἡ Ἄννα ὡς νὰ ἐμάντευσε τὰς σκέψεις τῆς κυρίας της ἐκυριεύθη ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀγωνίας. Ὅλη ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρά της ἔπεσεν, ὅλαι αἱ ἐλπίδες της ἔσβυσαν κάτω ἀπὸ τὸ σοβαρὸν πρόσωπον καὶ τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τῆς κ. Μοίρα. Ὁ Στέφας εἰς ὀλίγας στιγμὰς μέσα ἀντελήφθη πάλιν τὴν ἀλλοίωσιν αὐτήν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία τὴν εἶχε προκαλέσει. Ἐζήτησε νὰ ἐξετάσῃ τὸν σφυγμὸν τῆς κόρης, καὶ ἀπέδωκεν εἰς τὴν μικρὰν κίνησιν τῆς ἀπὸ τοῦ δωματίου μεταβάσεώς της τὴν νέαν αὐτὴν ἐξάντλησιν.

Ἐφώναξε τὴν Ἀμάλιαν καὶ ἀληθινὰ ἀνήσυχος διὰ τὰς ἀποτόμους αὐτὰς μεταβολάς, τῆς εἶπε. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν· ἡ κατάστασις τῆς Ἄννας εἶναι δυσάρεστος. Πρέπει αὔριον ἀμέσως νὰ τὴν μεταφέρωμεν εἰς τὴν Κηφισσιάν. Εὕρε τρόπον νὰ κανονίσῃς σὺ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ κάθε δαπάνην ἀναλαμβάνω ἐγὼ εὐχαρίστως.

Τί σὲ ἀνησυχεῖ; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ Ἀμάλια. Δὲν βλέπετε λοιπὸν σεῖς οἱ ἄνδρες ποτέ σας τί γίνεται μέσα εἰς τῶν γυναικῶν τὴν ψυχήν; Καὶ ἀμέσως ὡς νὰ μετενόησε,διότι ἄφησε νὰ τῆς φύγουν τὰ λόγια αὐτά, εἶπε δυνατὰ καὶ ἀποτεινομένη μᾶλλον εἰς τὴν ἀδελφήν της. Ἡ σημερινὴ πλῆξις δὲν ὑποφέρεται. Φοβοῦμαι ὅτι καὶ αὔριον θὰ εἶναι τὰ ἴδια. Ἡσυχία, μονοτονία, νέκρα.

—Ἦτο καιρὸς νὰ ἡσυχάσωμεν, ὕστερα ἀπὸ τὴς φασαρίες τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἀπήντησεν ἡ κ. Μοίρα, πάντοτε σοβαρὰ καὶ σκεπτική.

—Ἐγὼ θὰ σκάσω, ἂν ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ αὔριο καὶ μεθαύριο.Καὶ στρεφομένη ἀποτόμως εἰς τὸν Στέφα, σὰν νὰ τῆς ἤρχετο ἔξαφνα μία ἰδέα φαεινή: Ἀ! νοῦρα. Στέφα, ἡ κ. Ἄννα μπορεῖ νὰ βγῇ μὲ ἄμαξαν; Καὶ νὰ πάῃ εἰς ἐξοχήν;

Βεβαιότατα, ἀπήντησεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἐννόησεν ὅτι ἡ Ἀμάλια εἶχεν εὕρει τὸν τρόπον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν συμβουλήν του.

Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀμάλια, ἀγαπητή μου ἀδελφούλα, ἀπὸ σήμερον ἡ κ. Ἄννα σᾶς ἀποχαιρετᾶ Ἐννοῶ νὰ φύγω τὴν πλῆξιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ σὲ καταδικάσω νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς ἐξοχικὰς ἐκδρομάς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠξεύρω ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσει. Παραλαμβάνω μαζή μου τὴν κ. Ἄνναν αὔριον πρωΐ, πρωΐ καὶ πηγαίνομεν γιὰ δυὸ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν Κηφισσιά.

Μόνες σας, ἡ δυό σας; ἠρώτησεν ἡ κ. Μοίρα. Ἡ Ἀμάλια, ἡ ὁποία ἐμάντευε τὰς σκέψεις τῆς ἀδελφῆς της, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν γάμον της μὲ τὸν Στέφα καὶ ἡ ὁποία πρὸ μιᾶς ὥρας τὴν ἔβλεπεν ἀνήσυχον διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νέου πρὸς τὴν Ἄνναν, ἀπήντησε.

Μόνες, μονώτατες! Θὰ κατέβωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς

Μεγάλης Βρεττανίας, ὅπου εἶναι κάποια ἡσυχία, θὰ πάρω ὅλες μου τῆς μουσικὲς μαζή, εἰς τὴν κ. Ἄννα θὰ δώσω κανένα εὐχάριστο βιβλίο, ὄχι ἀπὸ 'κεῖνα ποῦ ἐκλείδωσεν ὁ Κώστας, καὶ θὰ δοκιμάσω καὶ ἐγὼ νὰ γίνω ρομαντική.

Ἡ Ἄννα, ὅσον ἡ κόρη ὡμιλοῦσε, ἐφαίνετο πάλιν πολὺ ἀνήσυχος καὶ ταραγμένη. Ἔβλεπε τὸν Στέφα καὶ τὴν κ. Μοίρα μὲ ἀγωνίαν καὶ ἐπερίμενε νὰ ἀκούσῃ τὴν περὶ τῆς τύχης της ἀπόφασίν των.

Ὁ Στέφας ἠὗρε τὴν ἰδέαν τῆς Ἀμαλίας θαυμασίαν καὶ προσεφέρθη τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς ἀπουσίας τῶν δύο κοριτσιῶν, νὰ ἔλθῃ νὰ μένῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ συντροφεύῃ τὴν μητέρα του.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἤρεσε πολὺ εἰς τὴν κ. Μοίρα. Ἐσκέπτετο ὅτι θὰ εὕρισκε καιρὸν νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸν νέον, νὰ πεισθῇ ἂν ἐσυμπαθοῦσε τὴν ἀδελφήν της καὶ νὰ κερδίσῃ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐκείνη εἶχε χάσει μὲ τὰς ἀνοησίας της τῆς βραδειᾶς τοῦ Πάσχα. Θὰ εὕρισκεν ἀκόμη καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὴν μητέρα τῆς Ἄννας καὶ νὰ φροντίσῃ τὴν ἀπομάκρυσιν τῆς κόρης, μέχρις ὅτου ἐκανονίζετο ὁριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς ἀδελφῆς της μὲ τὸν Στέφα. Δι' αὐτὸ ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν της, ἐφάνη μάλιστα καὶ εὐχαριστημένη καὶ κάπως γλυκυτέρα καὶ πλέον διαχυτικὴ ἀπὸ πρίν.

—Αὐτὸ θὰ ὠφελήσῃ πολὺ καὶ τὴν κ. Ἄννα. Νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ὡραῖον ἀέρα τῆς Κηφισσιᾶς· Θὰ ἤθελα μόνον γιὰ νὰ μὴν πᾶτε μόνες, νὰ πάρετε καὶ τὴν μητέρα τῆς κ. Ἄννας γιὰ συντροφιά.

Ἡ Ἀμάλια ἠὗρε τὴν ἰδέαν τῆς ἀδελφῆς της θαυμασίαν, ἐνῷ ἡ κόρη ἄρχισε πάλιν νὰ χλωμιαίνῃ καὶ νὰ κοκκινίζῃ καὶ νὰ ἀγωνιᾷ. Ἡ μητέρα της μαζή, μὲ τὴς γρύνιες της καὶ τὴς μουρμοῦρες της καὶ τὰς αἰωνίας ἐξιστορήσεις τῶν βασάνων της. Ἡ μητέρα της μαζή, μὲ τοὺς πρόστυχους τρόπους καὶ τὸν ἀπότομον χαρακτῆρα καὶ τὸ ὄφος της τὸ σκαιόν, μὲ τὰ «μωρή» καὶ τὰ ἄλλα κοσμητικὰ ἐπίθετα, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως τὴν ἐτιτλοφοροῦσε! Καὶ ποῦ θὰ ἔτρωγε; Μαζή των! ἀδύνατον. Δὲν ἤξευρε νὰ πιάσῃ τὸ πηροῦνι, δὲν ἤξευρε νὰ φερθῇ. Ἀφοῦ αὐτὴ ποῦ ἦτο τόσον προσεκτική, καὶ πάλιν ἀκόμη τὰ ἔχανε, ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι. Θὰ ἔτρωγεν λοιπὸν εἰς τὸ μαγερειὸ μὲ τοὺς ὑπηρέτας! Φοβερώτερον ἀκόμη.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ κεφάλι της ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι ὑπέφερεν ἀληθινὸν μαρτύριον. Καὶ πῶς νὰ ἐτολμοῦσε νὰ εἰπῇ ὅτι δὲν ἤθελε τὴν μητέρα της μαζή, χωρὶς νὰ φρνῇ καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της ἀκόμη τέρας ἀχαριστίας καὶ ἀστοργίας καὶ σκληρότητος. Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ μικρὰ μὲν καὶ ἀσήμαντα, αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ὅμως βασανιστικὰ τόσον καὶ ἐξευτελιστικὰ καὶ ταπεινωτικὰ δι' αὐτήν. Ἀπελπισμένη ἔγυρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔκλεισε τὰ 'μάτια της. Θεέ μου! γιατὶ δὲν μὲ πέρνεις; ἐσκέπτετο. Θεέ μου, κάμε νὰ πεθάνω ὡς αὔριο τὸ πρωί, γιὰ νὰ παύσω νὰ εἶμαι κακὴ γιὰ τὴν μάνα μου, καὶ δυστυχισμένη καὶ ἀχάριστος πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. Τὴν ἄφωνην αὐτὴν προσευχήν της, φαίνεται ὅτι ἤκουσεν ὁ Θεός, καὶ δὲν τῆς ἔστειλε μὲν τὸν θάνατον, ἀλλὰ κάτι ποῦ ὁμοιάζει μὲ αὐτόν. Μία νράκη τὴν ἐκυρίευσεν, ἕνας ὕπνος βαρύς, ἀκράτητος ἔσβυσε κάθε της σκέψιν, ἐνέκρωσε κάθε τῆς ψυχῆς της ἀγωνίαν.

Τὰ χέρια της, τὰ λευκά, τὰ λιπόσαρκα σᾶν κεράκια, ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της, τὸ κεφαλάκι της μὲ τὰ μαῦρα τὰ ἐβενώδη μαλλιὰ ἔγυρεν ὀλίγον πρὸς τὸ πλάϊ καὶ μία ἀναπνοὴ βαρειὰ κάπως, ἀλλὰ τακτική, ἐσημείωσε διὰ τὸν ἰατρὸν τὴν στιγμιαίαν ἐπέλασιν ὕπνου ὑστερικοῦ.

Αἱ κυρίαι ἐτρόμαξαν ὅταν τὴν εἶδαν ἔτσι χλωμὴν καὶ κερωμένην νὰ κλείῃ τὰ μάτια της, μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν, ποῦ ἐφαίνετο νὰ κατέβαλε διὰ νὰ τὰ κρατήσῃ ἀνοικτά. Ἡ Ἀμάλια ἔτρεξε κοντά της. Ἀλλ' ὁ Στέφας τὴν ἐσταμάτησε. Ἀφήσατέ την εἶπε. Ὁ ὕπνος αὐτὸς θὰ τῆς κάμῃ ἴσως καλό. Δι' ἐμὲ θὰ λύσῃ μίαν ἐπιστημονικὴν ἀπορίαν καὶ θὰ μὲ καθησυχάσῃ διὰ τὴν ἐν γένει κατάστασίν της. Ὁ ἰατρὸς φοβεῖται κάτι ὀργανικὸν τῆς καρδιᾶς. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις εἶναι ὑστερικὴ καὶ ὅτι ἂν ἡ κόρη τεθῇ ὑπὸ δίαιταν, θὰ γίνῃ καλά. Ἀφήσατέ την νὰ κοιμηθῇ ὅσον θέλει.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ἦτο παιδάκι ἀκόμη ἑκτὰ ὀκτὼ χρόνων ὅταν ἤρχισε νὰ γράφῃ στίχους ἐπάνω εἰς ἕνα λευκὸ μνηματάκι, ποῦ ἔκλειε τόση χαρὰ καὶ τόση ὠμορφιὰ καὶ τόσες ἐλπίδες. Τὸ ἕνα ἀδελφάκι ἔκλαιε τὸ ἄλλο μὲ μιὰ μικρούτσικη λύρα, ἡ ὁποία σὰν παιχνιδάκι που ἦτο τότε, ἀνεστέναζε μόνον πονετικά.

Ἔπειτα τὸ παιδὶ ἐμεγάλονε, καὶ ἄρχισε νὰ στολίζῃ τὴ λύρα του μὲ μουσικὰ ἀνθάκια, παρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ πατρικό, τὸ πλούσιο καὶ μεγάλο περιβόλι. Οἱ στίχοι ἐκαλογράφουνταν καὶ ὅλοι οἱ φίλοι καὶ σχετικοὶ τοὺς ἐδιαβάζαμεν μὲ κάποιαν συγκίνησιν καὶ ἀνησυχίαν. Ὁ μικρὸς Λελὲς μόνον οὔτε ἀνησυχοῦσε, οὔτε ἐσυγκινεῖτο. Σὰν πουλάκι, ποῦ ἡ φύσις τοῦβαλεν εἰς τὸ λάρυγγα ἕνα καλαμάκι μὲ χορδὲς καὶ αὐτὸ ἀρχίζει μόνο του νὰ τῆς γυμνάζῃ, ὡς ποῦ νὰ βγάλῃ ἁρμονικὰ κελαδίσματα, ἔβγαζε καὶ αὐτὸς τοὺς στίχους του, κληρονομία πολύτιμην, ἀπὸ τὴν πατρικὴ φλογέρα, ποῦ τόσο ὡραῖα ἔχει τραγουδήσει καὶ τραγουδεῖ καὶ εἰς τόσους ἔχει ἀποκριθῆ ἤχους καὶ ἀντίλαλους τοῦ τυφλοῦ μας τῶν ἀρχαίων χρόνων ἀοιδοῦ.

Πρὸ δύω τριῶν χρόνων τὸ ὄνομα τοῦ Λελὲ ἐφάνηκεν εἰς δύω τρεῖς Ἐφημερίδες καὶ Περιοδικά, κάτω ἀπὸ στίχους πολὺ μεγαλήτερους ἀπὸ τὰ δέκα τρία του τότε χρόνια. Πέρυσι τὸ ὄνομα ἐσυνώδευσε καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ παιδικοῦ προσώπου του μὲ τὸ ναυτικό του γιακὰ καὶ μὲ ποιηματάκια, ποῦ ἐπιστοποίησαν πλέον, πῶς τὸ παιδὶ τοῦ Παλαμᾶ εὕρισκεν ἀσφαλῶς καὶ μὲ 'δικά του ἐντελῶς πτερὰ τὸν δρόμον τοῦ Παρνασσοῦ.

Ὅταν εἶδα τοὺς στίχους ἐκείνους ποῦ ἐσυνώδευαν τὴν παιδικὴ μορφὴ τοῦ Λελὲ, ἀνησύχησα σοβαρά. Ἀλλοίμονον! Συνήθως τὰ πουλιὰ ποῦ τραγουδοῦν ἔμορφα καὶ τεχνικά, πρῶτα πρῶτα μεθοῦν ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τους, δὲν θέλουν νὰ ἀκούσουν τίποτε ἄλλο, νὰ ἀντικρύσουν, νὰ ἀντικρύσουν

τὴ ζωὴ σοβαρὰ, ἀπὸ τὸ πεζόν της μέρος, νὰ κατέβουν ἀπὸ τὰ πράσινα κλαδιὰ ὅπου κτίζουν τὴς φωλιές των καὶ συχνὰ μαρτυροῦν ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ πεῖνα καὶ ἀπὸ κρύο.

Ἀλλὰ ὁ Λελὲς ἂν καὶ μικρὸς ἐφάνηκε πολὺ σοβαρότερος ἀπὸ μεγάλους ποιητάς. Ἡ πρόωρη δόξα δὲν τὸν ἐζάλισε, δὲν τὸν ἐμέθυσε· τὸ παιδὶ ὅπως ἔγραφε ὡραίους στίχους, ἔτσι ἔπερνε καὶ ὡραίους βαθμοὺς εἰς τὰ πεζότατα καὶ σχολαστικὰ θρανία τοῦ σχολίου του. Τὰ τραγουδάκια τὸν ἐξεκούραζαν ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ καὶ τὴ γεωμετρία καὶ τὴν ἄλγεβρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξαιρετικῶς μετὰ τὴν ποίησιν, εἶχε μεγάλην κλίσιν.

Καὶ προχθὲς δέκα ἕξ μόλις χρόνων ὁ Λελές μας ἐτελείωνε τὸ γυμνάσιόν του, ὡς Λέανδρος πλέον Παλαμᾶς, μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ καλλιτέρων μαθητῶν, καύχημα καθηγητῶν, ἀπὸ τοὺς ὀλίγους, ποῦ ἐννοοῦν, εὐτυχῶς, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ συντακτικόν, τὰ γράμματα ἔχουν δρόμους ἀνθοστολισμένους, εἰς τοὺς ὁποίους πρέπει ἐλεύθερα νὰ βαδίζῃ ἡ νεότης.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν μικρόν μας ποιητὴν μὲ τοὺς μεγάλους ἀπὸ τώρα στίχους, εἶναι τὸ στάδιον, ποῦ θὰ ἀκολουθήσῃ. Λοιπόν! Ὁ Λέανδρος Παλαμᾶς, χωρὶς ναυτικὸ γιακὰ πλέον, μᾶς ἀπεχαιρέτισε προχθὲς καὶ φεύγει διὰ τὴν Γενεύην, ὅπου πηγαίνει νὰ σπουδάσῃ ἐμπορικὰς ἐπιστήμας.

Ποιὸς ἐπερίμενε τοιαύτην ἀπόφασιν ἀπὸ τὸν μεγάλον αὐτὸν μικρόν; Ποιὸς ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Λελὲς ποῦ ἐρώτρωσε καὶ ἄνθισε μέσα εἰς ἕνα τέτοιο Παρνασσόν, μὲ πατέρα, τὸν ποιητικώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ποιητὰς καὶ μὲ μητέρα ἀληθινὸν καὶ αὐτούσιον ποίημα, ποῦ τὸ παιδὶ αὐτὸ ποῦ 'σὰν μέλισσα ἐτράφη μὲ τὰ ἀρώματα θυμαριοῦ τοῦ Ὑμηττοῦ, θὰ ἐδίπλωνε τὰ πτερά κιά του, τὰ τόσο πρόωρα δυναμωμένα, θὰ ἄφινε τὴ γλύκα καὶ τὴν ἐμορφιὰ τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως καὶ θὰ ἐπήγαινε νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ ἐμπορίου!

Εὐτυχῶς διὰ τὸν μικρὸν καὶ διὰ τὴν πατρίδα του, ἡ ὁποία ἀπὸ τέτοιους μικροὺς μεγαλόνει, ἡ φύσις δὲν τὸν ἐπροίκισε μόνον μὲ τὸ δῶρον τοῦ τραγουδιοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ μυστικὸν τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ εἶδός των, φαίνεται νὰ ἔχουν διὰ τοὺς μυημένους πολλὴν ποίησιν. Καὶ ὁ Λέανδρος Παλαμᾶς πηγαίνει εἰς τὸν τόπον μὲ τὰ μεγάλα ἔλατα, ὅπως λέγῃ εἰς τὸ ποίημά του τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, καὶ ἐκεῖ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ξεκουράζεται ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς μὲ νέαν ἔμπνευσιν ἀπὸ νέους τόπους.

Ἀπὸ τὸ καλοτυπωμένο βιβλιαράκι ποῦ μᾶς ἄφησε, ὅταν μᾶς ἀποχαιρετοῦσε ὁ ἀγαπητὸς μικρὸς Παλαμᾶς μεταφέρομεν ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερά του ποιήματα:

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΙΣΕΜΟΥ

Γειά σας χαρά σας, τοῦ Ὑμηττοῦ θυμάρια,
Ἥμερες νύχτες ἀττικὲς φωτολουσμένες,
Βουνὰ γλαυκότατα σὰν ξωτικῶν παλάτια,
Κι' ἀηδόνι, ποὺ ἔπλεξες φωλιὰ στὸν κῆπο ἀγνάντια. .
Στὰ ξένα φεύγω μὲ βαριὰ καρδιά,
Στὴ χώρα ποὺ τὰ ἐλάτια ὑψώνουνται,
Κι' ἁπλώνουνται χιονόλευκες οἱ λίμνες.
Στὸ γιαλὸ πέρα θλίβεται ὁ πατέρας
Καὶ μιὰ ἀδερφούλα· μύρεται μιὰ μάννα,
Κι' ἀργοσταλᾶν τὰ δάκρυά μου στὸ κῦμα...
Καὶ σύ, σὰ βράχος, στἀκρογιάλι ὁλόρθη,
Μὲ τῶν μαλλιῶ σου τῶν ξανθῶν τἀνάερο πλῆθος,
Ἀτάραχη, ἄϋλη, λυγερή, κι' ὡραία,
Κάποιον καινούργιον ἐρχομὸ ἀντικρύζεις.

ΑΠΑΡΝΗΤΗΣ

Αὔριο στὸ πάρκο τὸ στενό, γλυκιά, μὴν καρτερῇς
Ποὺ ἁγιόκλημα ροδόξανθο τὴν εὐωδιά του χύνει,
Ποὺ κυπαρίσσι ἀτάραχο στὸ φέγγος τῆς αὐγῆς
Μὲς στὰ θλιμμένα κλώνια ταυ τὸ μαῦρο βράδι κλίνει

Τἀνάστημά σου εἶν' ἄπλερο, καὶ ἡ χάρη σου μισή.
Καὶ τέτοιο κάτι ἀπέραντο καὶ μέγα ἔχω ποθήσει,
Ποὺ ἀπ' τὴν καρδιά μου ἐσάλεψεν ἡ ἀγάπη κ' ἐδεκῖε
Στὴ βρύση τὴν ἐπλάγιασα γιὰ νὰ τὴν νανουρίσῃ.

Αὔριο στὸ πάρκο δὲ θὰ ρθῶ· τὸ δρόμο τοῦ γιαλοῦ
Θὰ πάρω, ποῦ θὰ φέρῃ με στὸ μουσικὸ ἀκρογιάλι.
Γλυκειά, ὅλη τὴν ἀγάπη μου θὰ τὴ χαρίσω ἀλλοῦ,
Στὴ θάλασσα, στὴν ἀκριβὴ, τὴν ὥρια, τὴ μεγάλη...

Θὰ γείρω στὴν ξανθιὰ ἀμμουδιὰ κι' ἀχὸς θαλασσικὸς
Θὰ τραγουδήσῃ με κι' ἀφρὸς θὰ μὲ γλυκοφιλήσῃ·
Πέρα θὰ βγῇ τοῦ ὁλόγιομου τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς
Καὶ μέσα μου ἓν ἀστέρι θἀργοσβήσῃ...

ΤΩΡΑ ΠΙΑ

Τώρα πιὰ μέσ' στὰ μεσάνυχτα
Δὲ θἀρθῶ νὰ τραγουδήσω
Χαρωπά, νὰ σὲ ξυπνήσω
Ἀπ' τοῦ ὀνείρου τὸ βυθό.

Τώρα πιὰ στὸ παραθύρι σου
Δέρνεται, βογγάει, φωνάζει
Ὁ βοριᾶς καὶ μοῦ σπαράζει
Τὸν ὁλόγλυκο σκοπό.

Κι' ἂν σωπάσῃ ὁ ἄγριος ἄνεμος
Καὶ ἡ κιθάρα μου ἀντηχήσῃ,
Τόσον πόνο θὰ σκορπίσῃ
Τώρα πιὰ μὲς στὴ βραδιά,

Ποὺ ὡς γρικήσῃ ἐκειὸ τὸ λούλουδο
Ὁποὺ ἀνθεῖ στὸ παραθύρι,
Μαραμμένο θὲ νὰ γείρῃ
Στῆς νυχτὸς τὴν ἀγκαλιά.

Ὄχι· πιὰ στὸ παραθύρι σου
Δὲ θὰ ρθῶ μὲ τὴν κιθάρα·
Μὰ ποιὸς ξέρει ἂν τὴν ἀντάρα
Τοῦ βοριᾶ καὶ τὸ βουητό.

Δὲν ξανοίξῃς μὲς στὸν ὕπνον σου
Μὲς στοῦ ὀνείρου σου τὰ βύθη
Σὰν ἀγάπης παραμύθι
Ποὺ ἁπαλὰ σοῦ τραγουδῶ;

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ κυρία Stoves δικηγόρος εἰς Σικάγον κερδίζει δώδεκα χιλιάδας δολάρια τὸ ἔτος. Δηλαδὴ ἑξῆντα χιλ. φράγκα. Ἔχει μὲ τὸν σύζυγόν της ἕνα ὡραῖον διαμέρισμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐκεῖ εἰς ἴδιον ὁ καθεὶς γραφεῖον δέχονται τὴν πελατείαν των. Ὁ σύζυγος εἶναι ἰατρός. Ὅλα τὰ ἔξοδα τῶν γραφείων καὶ τῆς συντηρήσεώς των εἰς τὸ Palmrr-House, τὰ πληρώνουν οἱ δύο σύζυγοι μισά, μισά. Ἡ κυρία πληρόνει ἐπίσης ἐκ τοῦ ἰδίου ταμείου της τὰ φορέματα, τὴς τουαλέτας της, τὰ ἀμάξιά της καὶ μίαν καμαριέραν. Ὁ σύζυγος τὰ ἰδικά του ἔξοδα καὶ τὸν ὑπηρέτην του. Ζοῦν καὶ ἐργάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἓξ συνεχῆ ἔτη καὶ εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Ἡ κ. Lacwels πρώτη πλοίαρχος ἰδιοκτήτου ἀτμοπλοίου κάμνει ἐπὶ ἓν ἔτος τώρα τακτικὰ ταξείδια ἀπὸ Pittsburg εἰς Cincinnati. Εἶναι χήρα μὲ δύο υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα, ἡ ὁποία σπουδάζει εἰς ναυτικὴν σχολήν, διὰ νὰ προσληφθῇ ὡς δευτέρα πλοίαρχος εἰς τὸ ἀτμόπλοιον τῆς μητρός της.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία κατὰ τὴν συνεδρίαν της τῆς 4ης Ἰουλίου ἀπένειμε τὸ βραβεῖον τῶν 2,500 φρ. εἰς τὴν κ. Marcelle Tynaire τὴν γνωστὴν μυθιστοριογράφον. Ἕτερον βραβεῖον τῶν 3,500 φρ. ἐμοιράσθη μεταξὺ τῆς δος Read καὶ τοῦ κ. Graudmongin. Τελευταίως παρετηρήθη ὅτι τὰ περισσότερα βραβεῖα τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, κερδίζονται ἀπὸ γυναῖκας, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα στεφανόνονται.

Τὴν ἰδίαν ἑβδομάδα τοῦ Ἰουλίου ἐστεφανώθησαν καὶ τρεῖς τέσσαρες rosiéres τῶν λαϊκῶν τάξεων. Εἰς Anfyhiam μία ὑπηρέτρια εἴκοσι δύο ἐτῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε βραβεῖον χιλιόδραχμον διὰ τὴν ἐργατικότητά της, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπὶ ὀκτὼ χρόνια συντηρεῖ μητέρα τυφλὴν καὶ δύο ἀνήλικα ἀδέλφια της. Εἰς τὸ Montreuil δύο ἄλλες rosiéres ἐστεφανώθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ἡ μία ὑπανδρεύθη αὐθημερόν, μὲ τὸ χιλιόδραχμον βραβεῖον ὡς προῖκα. Ὁ δῆμος τῆς μικρᾶς πόλεως τῆς ἐχάρισεν ὅλα τὰ χρειώδη ρουχισμοῦ καὶ ἐπίπλων. Καὶ εἰς Chaton τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον ἀπένειμε τρία χιλιόδραχμα βραβεῖα εἰς τρία ὀρφανὰ καὶ ἔντιμα κορίτσια τοῦ λαοῦ.

Εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Παρισίων ὡρκίσθη προχθὲς νέα δικηγόρος ἡ κ. Loufti, χήρα τοῦ δικηγόρου Loufti. Ἐγεννήθη εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου καὶ εἶχεν ὑπανδρευθῆ καὶ ὅπου προτίθεται νὰ διατηρήσῃ καὶ διευθύνῃ αὐτοπροσώπως τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου της. Ἡ κ. Loufti εἶναι κόρη τοῦ γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ des Ponts et Chaussées κ. Duportal.

ΑΙ ΨΗΦΙΖΟΥΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΖΑΛΑΝΔΙΑΝ

Ἡ κ. Borrmann Wels μία ἀπὸ τὰς φανατικωτέρας Suffragistes τῆς Ἀγγλίας ἐξέδωκε μελέτην περὶ τῶν ψηφιζουσῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ὡς γνωστὸν εἰς τέσσαρας Ἀμερικανικὰς ἐπικρατείας, αἱ γυναῖκες ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου. Εἰς τὸ Wyoming ἀπὸ τοῦ 1869, εἰς τὸ Colorado ἀπὸ τοῦ 1893 καὶ εἰς τὴν Idaho καὶ Utah ἀπὸ τοῦ 1896.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νεωτερισμοῦ τούτου εἶναι πλέον καταφανῆ εἰς τὸ Wyoming ἰδίως, ὅπου αἱ γυναῖκες ἐκλέγουν καὶ ἐκλέγονται ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ ἤδη ἔτη. Ἡ ἐπιρροὴ τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐπεμβάσεως τῶν γυναικῶν εἶχε τὰς ἑξῆς συνεπείας ; Κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν ἡ ἐπικράτεια αὕτη εἶναι ἀπὸ τὰς πλέον πλουσίας μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀμερικανικῶν ἐπικρατειῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκλημάτων εἶναι κατώτερος πολὺ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας χώρας, καθὼς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν παραφρόνων καὶ ἠλιθίων. Ἄγαμοι ἐκεῖ εὑρίσκονται πολὺ ὀλίγοι καὶ τὰ διαζύγια ἠλαττώθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐνῷ κατ' ἀναλογίαν ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἐκτοτε ἐδιπλασιάσθη. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πολιτικὴ ψῆφος τῆς γυναικὸς δὲν ἔφερε καμμίαν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν εἰρήνην τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ἀγάπην. Αἱ γυναῖκες κατὰ μέσον ὅρον ἐψήφισαν ἐννενῆντα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, κατὰ τὴν γνώμην δὲ τῶν διοικητῶν τῆς χώρας ἡ ἐπιρροὴ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἠθῶν ὑπῆρξεν εὐεργετική.

Μεταξὺ ἄλλων εἷς ἐξ αὐτῶν γράφει: Αἱ γυναῖκες μας ἐξετάζουν μὲ πολὺ περισσοτέραν προσοχὴν τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τῶν ὑποψηφίων καὶ τὰ διάφορα πολιτικὰ κόμματα ἠναγκάσθησαν ὡς ἐκ τούτου νὰ ὑποβάλλουν τὴν ὑποψηφιότητα ἀνδρῶν ἐκ τῶν ἐντιμοτέρων διὰ νὰ τύχουν καὶ τῶν ψήφων τῶν ἐκλογέων γυναικῶν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ

(Ἀπὸ τὴς **Νύχτες**, Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας)

Εἶνε μιὰ ὥρα τῆς νύχτας, ποῦ λὲς πῶς εἶνε ὑφασμένη ἀπὸ σκοῦρο βελοῦδο. Ἕνα σκοτάδι γεμάτο ἀπὸ φῶς καὶ ἀκτινοβολία. Ἡ φύσις χαμογελάει ἀπὸ μέθη, καὶ πάλι μεθάει ἀπὸ τὸ ἴδιο της τὸ χαμόγελο.

Κάποιος γάμος θαρρεῖς θὰ γιορταση τὴ φύσι. Ὁ οὐρανὸς τὴν πειὸ λαμπρή του στολή Ἡ γῆ τὴν πειὸ ὡραία της φορεσιά. Ἐκεῖνος ὅλο τὸ φῶς του. Αὐτὴ ὅλα τὰ λουλούδια της.

Φεγγάρι γεμάτο. Ξεχύνεται ἄφθονα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁ φωτεινός του καταρράκτης, σὲ ἀσημένιους ἀφροὺς καὶ σὲ κύματα . . .

Μοιάζει μὲ μιὰ ψυχὴ ποῦ τὴν πλημμυρίζει ἡ εὐτυχία.

Ἀστέρια ἀμέτρητα. Ζευγάρια ἐραστῶν χωρισμένα· ψυχὲς φωτεινὲς χωρισμένες στὰ δυό· τὸ ἕνα κομμάτι ἐπάνω, τὸ ἄλλο κάτω· καὶ τὸ ἕνα καθρεφτίζεται ἀπὸ μακρυὰ μέσα στὸ ἄλλο.

Μιὰ ἕνωσι μέσα σ' ἕνα χωρισμό.

Τὰ δένδρα ἀργοκινοῦνται μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δροσιᾶς, ποῦ τὰ λούζει γλυκά .

Τίποτ' ἄλλο.

Εἶναι μιὰ μυστικὴ λαλιά, ποῦ τὴν ἀκοῦς στὴ χλόη ποῦ κυματίζει, καὶ στὸ ρόδο ποῦ κοκκινίζει περισσότερο, καὶ στὰ δένδρα ποῦ ἀργοκινοῦνται, καὶ στὸν ἀέρα ποῦ ἀφίνει πότε-πότε κάτι ἤχους παράξενους...

Καὶ ὅμως ἡσυχία.

Ἔτσι ὀνομάζει ὁ ἄνθρωπος τῆς φύσεως τὴ μυστικὴ ὁμιλία.

Ἔξαφνα ἀπὸ κάποια μακρυνὴ λόχμη. ἀκούεται ἕνα λάλημα ἁπαλὸ καὶ γλυκύ, σὰν προανάκρουσμα γήινο κάποιας μελῳδίας ποῦ περιμένεται ἀπὸ τὸν αἰθέρα...

Εἶνε τὸ ἀηδόνι.

Τὸ ἀηδόνι, ποῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ δὲν ἄφησε νύχτα νὰ περάσῃ, ποῦ νὰ μὴ πλημμυρίσῃ τὸν ἀέρα ἀπὸ ἁρμονία.

Ὅποιος διαβῇ ἀπὸ 'κεῖ, ὅσῳ βιαστικὸς καὶ ἂν ἦνε, θὰ σταθῇ γιὰ λίγο ν' ἀκούσῃ νὰ γεμίσῃ τὴν ψυχή του ἀπὸ τὴν ἁρμονία καὶ νὰ φύγῃ ἐλαφρότερος.

Γιατὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ἔχει αὐτὸ τὸ μεγάλο καλό.

Νὰ ξεκουράζῃ, καὶ ν' ἀφαιρῇ βάρος.

Καὶ τραγουδάει τὸ ἀηδόνι μέσα στὴ λόχμη του κρυμμένο...

Τί τραγουδάει ; Τὸν ἔρωτα.

Τί ἄλλο νὰ τραγουδήσῃ ; Τραγουδάει τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου τραγουδάει ἕνα εἰδύλλιο καὶ μιὰ ἐποποιία· τραγουδάει τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο !

Καὶ τραγουδάει...

Νομίζει κάνεις, πῶς προσπαθεῖ νὰ μεθύσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο τραγοῦδι του, γιὰ νὰ καθήσῃ, ὅταν θὰ γυρίσῃ στὴ φωλιά του, πειὸ διαχυτικὸ καὶ μὲ περισσότερη θέρμη στὸ πλευρὸ τῆς ἀγαπημένης του, ποῦ τὸ περιμένει.

Γιατὶ ἂν ἔχῃ μιὰ ἐρωμένη ποῦ τῆς χαρίζει τὸ τραγοῦδι του—τὴ Φύσι,—ἔχει καὶ μιὰ ἄλλη, ποῦ τὴν πονεῖ περισσότερο, καὶ τῆς χαρίζει κάτι μεγαλείτερο :

Τὰ φτερά του.

Κι' αὐτή, εἴν' ἐκείνη ποῦ τὸ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ στὸ μικρό του τὸ στῆθος τὸν πρῶτο παλμό !...

* * *

Μέσα στὴ ζεστὴ φωλιά, ἡ μάννα περιμένει τὸν σύντροφό της, μὲ τὰ φτερά της ἁπλωμένα ἐπάνω στὰ μικρά της αὐγά.

Τὸ σκεπάζει με τόση φροντίδα, ποῦ νομίζει κανεὶς πῶς προσπαθεῖ μιὰ ὥρα ἑνωρίτερα νὰ ἰδῇ σὲ δημιούργημα τέλειο, ὅ,τι ἔσπειρε μέσα της μιὰ Ἀγάπη, καὶ ὅ,τι εὐλόγησε μυστικὰ ἕνας Θεός !

Καὶ περιμένει . . .

Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ θἄρθῃ . . .

Ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῇ λίγο—λίγο ἡ σοβαρὴ νύχτα στὰ τρελλὰ πηδήματα τῆς ἡμέρας. Φαίνεται ἐκεῖ, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὁ ἄγγελος τοῦ φωτὸς νὰ σχίζῃ τῆς νύχτας τοὺς σκοτεινοὺς πέπλους, καὶ νὰ δείχνῃ τὸ φωτεινό του τὸ πρόσωπο.

Θὰ ἔλθῃ τὸ ἀηδόνι . . .

Νὰ ! κάποιο τρίξιμο . . .

Ἀλλ' ὄχι· αὐτὸ εἶνε τρίξιμο ἀλλοιώτικο. Ὅταν τὸ ἀηδόνι της ἔρχεται, αἰσθάνεται μιὰ γλυκειὰ –γλυκειὰ συγκίνησι.

Τώρα δὲν αἰσθάνεται συγκίνησι· αἰσθάνεται τρόμο . . .

Γιατί ;

Κρύβεται βαθύτερα στὴ φωλιά της καὶ κυττάζει ἐπάνω.

Δυὸ μάτια λαμπερὰ στηλώνονται ἀπάνω της καὶ τὴν παγώνουν . . .

Θέλει νὰ πετάξῃ, μὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὴν κρατεῖ καρφωμένη.

Ἕνα τίναγμα...ἕνα σύριγμα ἀκούεται...ἕνα στόμα ἀνοίγει μὲ φύσημα ἄγριο καὶ πέφτει ἀπάνω της...τὴν ἁρπάζει, καὶ γλυστρῶντας κάτω ἀπ' τὰ κλαδιὰ τὸ φεῖδι γίνεται ἄφαντο.

Τὰ κακοῦργα πλάσματα ὅταν ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς τους τὸ δείχνουν.

Ὅταν ἔχουν γλῶσσα ἀφίνουν κραυγὴ θριάμβου.

Ὅταν δὲν ἔχουν ἀφίνουν φύσημα ἄγριο...

* * *

Λίγες στιγμὲς ἐπέρασαν καὶ τὸ ἀηδόνι γυρίζει στὴ φωλιά του.

Ἔχει νὰ τῆς εἰπῇ τώρα τόσα μυστικὰ τραγούδια τῆς ἀγαπημένης του !

Καὶ τὰ μυστικὰ τραγούδια εἶνε γλυκύτερα καὶ δὲν σβύνουν ποτέ.

Γιατὶ ὁ ἦχός τους δὲν ἁπλώνεται στὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἀλλὰ χύνεται μέσα στὴν ψυχή.

Καὶ ἡ ψυχὴ εἶνε ἡ μόνη ἄβυσσος, ποῦ δὲν χάνεται ποτὲ ὅ,τι πέφτει μέσα σ' αὐτήν.

Ἀλλὰ τρέμει . . .

Μπαίνει μέσα στὴ φωλιὰ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ φτερά.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἤθελε μὲ αὐτὸ νὰ τῆς εἰπῇ :

«Κύτταξε ! σὺ ἐπάγωνες αὐτοῦ, κι' ἐγὼ ἐτραγουδοῦσα !... Ἔλα, ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου τώρα νὰ σὲ ζεστάνω, ἔλα ! Ἔλα, γλυκειά μου ! Δὲν εἶνε ἀκόμη ἀργά ! . . .

Μὰ αὐτὸ δὲν φαίνεται ἐκεῖ μέσα.

Ψάχνει· ψάχνει σὰν τρελλό . . .

Ἀκόμη ψάχνει, μὰ πουθενά . . ,

Χωρὶς νὰ ρίξῃ ματιὰ στὰ μικρά του αὐγά, μὲ ἕνα φτερούγισμα ἀπελπισμένο πετᾷ ἔξω ἀπ' τὴν φωλιά

Πηγαίνει γιὰ νὰ βρῇ ὅ,τι ἔχασε.

Πετᾷ ἀπὸ δῶ· πετᾷ ἀπὸ κεῖ.

Ἡ καρδιά του χτυπᾷ τώρα ἀπὸ τὸν τρόμο, ὅπως δὲν ἐχτύπησε ποτὲ οὔτε ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Χτυπᾷ λιγωμένα καὶ πένθιμα, ὅπως ὅταν χάνῃ κάνεὶς τὸ θησαυρό του.

Χώνεται μέσα στὰ δένδρα.

Τὰ δένδρα τὸ πληγώνουν· τοῦ μαδοῦν τὰ φτερά, τὸ κάνουν νὰ πονῇ.

Μ' αὐτὸ δὲν προσέχει στοῦ σώματος τὰ φτερὰ ποῦ χάνει· γυρεύει τὰ φτερὰ τῆς ψυχῆς του...

Μὰ πουθενά.

Ὧρες ὁλόκληρες φτερουγίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Τίποτε· τώρα ἔχει φωτίσῃ πειὰ καλά.

Παντοῦ χρυσάφια, παντοῦ ρόδα.

Τί φῶς ! ἀνατριχιάζει .. Πρώτη φορά, ἀπὸ τότε ποῦ εἶδε τὸν κόσμο, ἔβλεπε τὴν φύσι τόσον ὡραία· καὶ λυπήθηκε περισσότερο.

Πόσες φορὲς ἡ ἡμέρα δὲν σβύνει τὸ φῶς ποῦ χαρίζει ἡ νύχτα !

Δὲν βρίσκει τίποτε καὶ γυρίζει μοναχὸ στὴ φωλιά...

Στέκεται καὶ κυττάζει μὲ βλέμμα περίλυπο τ' αὐγὰ τὰ παγωμένα.

Καὶ ποιὸς τώρα θὰ τὰ ζεστάνῃ ;

Τὸ ἀηδόνι κλαίει...

Μὰ ἐκεῖ στὸ κλάμμα, τοῦ φαίνεται σὰν νὰ διακρίνῃ χαμηλὰ λίγα ματωμένα φτερά.

Ἀφίνει πένθιμη φωνή, σκύβει, τὰ πέρνει μὲ τὸ στόμα του καὶ φτερουγίζει...

Τὰ ἐγνώρισε.

Εἶνε τὰ φτερά της !...

Πετᾷ καὶ πάλι στὴ φωλιά, ρίχνει τὰ νεκρὰ φτερὰ ἐπάνω στ' αὐγά τὰ παγωμένα, ἁπλώνει τὰ ζεστὰ φτερὰ τὰ δικά του, καὶ κάθεται ἐκεῖ χωρὶς νὰ βγάλῃ πειὰ λαλιά !. .

* * *

Ἕνας χρόνος ἐπέρασε...

Εἶνε ἡ ἴδια ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, μὲ τὴν ἴδια της καὶ μὲ τὸ ἴδιο φεγγάρι της...

Ἕνα δένδρο καὶ μιὰ λόχμη γνωστή, καὶ στὸ βάθος τῆς λόχμης τρεῖς φωλιές.

Ἡ μιὰ εἶνε στὴ μέση, ἡ δύο ἄλλες κοντά της. Στῆς δυὸ ἀπὸ πάνω, δύο ἀηδόνια γεμίζουν μὲ τὸ λάλημά τους τὴ σιγὴ τῆς νύχτας ἀπὸ μελῳδία...

Κοντὰ σ' αὐτά, δύο ἄλλα ἀηδόνια, χωμένα καθ' ἕνα μέσα στὴ φωλιά του, ζεσταίνουν τ' αὐγά τους, καὶ νανουρίζονται μὲ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι ποῦ χύνεται ἀπὸ τὰ κλειδιά, σὰν χείμαρρος ἁρμονίας...

Ἡ τρίτη φωλιὰ εἶνε ἔρημη.

Ἂν ἐκύτταζε κάνεὶς μέσα, θὰ ἔβλεπε λίγα φτερά, ποῦ ξεκόλλησαν ἀπὸ κάποιο πουλὶ ποῦ ἐχάθη.

Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἔρημη τὴ φωλιά, ἕνα ἀηδόνι ἄκουε τὰ δυὸ ἀηδόνια ποῦ ἐλαλοῦσαν γύρω του, καὶ ἐσκόρπιζαν τόση χαρά...

Τ' ἀηδόνια ποῦ λαλοῦσαν, ἐχαμήλωναν κάποτε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, κι' ἐκυττάζανε στὴ γεμάτη φωλιή τους.

Κι' ἐλαλοῦσαν γλυκύτερα...

Τὸ ἄλλο ἀηδόνι, ἐκύτταζε κάποτε τὴν ἀδειανή του φωλιὰ μὲ τὰ λίγα μαδημένα φτερά, καὶ κατόπιν ἐγύριζε τὸ κεφάλι του καὶ παρατηροῦσε περίλυπο τὸ φεγγάρι.

Καὶ δὲν ἐλαλοῦσε πειά !...

Τὸ αὐτὸ περίπου συνέβη καὶ εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Colorado, ὅπου αἱ γυναῖκες ψηφίζουν πρὸ δέκα τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ κ. Borrmann Wels ἀναφέρει μακρὸν κατάλογον ἐξαιρέτων νόμων, οἱ ὁποῖοι ἐψηφίσθησαν κατ' εἰσήγησιν τῶν γυναικῶν. Ἰδοὺ οἱ ἐν λόγῳ νόμοι: Πᾶς ὅστις ἤθελε μεταχειρισθῆ εἰς μεταλλεῖα, ἐργοστάσια καὶ ἐν γένει εἰς κοπιαστικὰς ἐργασίας παιδιὰ μὴ συμπληρώσαντα τὰ δέκα τέσσαρα ἔτη θὰ τιμωρεῖται διὰ φυλακῆς καὶ προστίμου. Κάθε κόρη μὴ συμπληρώσασα τὰ δέκα ὀκτὼ ἔτη θεωρεῖται ἀνήλικος καὶ προστατεύεται ἀπὸ τὸν νόμον. Νόμος, δι' οὗ εἰσήχθησαν γυναῖκες ἰατροὶ εἰς ὅλα τὰ γυναικεῖα τμήματα τῶν φρενοκομείων. Νόμος, ὅστις δίδει εἰς τὴν μητέρα τὰ αὐτὰ μὲ τὸν πατέρα δικαιώματα ἐπὶ τῶν παιδιῶν. Νόμος δι' οὗ εἰσήχθη εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα εἰδικὸν μάθημα πρὸς ἀγάπην καὶ διατήρησιν καὶ προστασίαν τῶν ζώων. Νόμος ἀπαιτῶν τὴν συγκατάθεσιν τῆς γυναικὸς καὶ τὴν ὑπογραφὴν αὐτῆς διὰ τὴν ἐκποίησιν κτημάτων κινητῶν ἢ ἀκινήτων ἀνηκόντων εἰς αὐτὴν ἢ εἰς ἐκεῖνον.

Idaho καὶ Utah αἱ τελευταῖαι ἐπικράτειαι εἰς τὴν παραχώρησιν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς τὰς γυναῖκας εὑρίσκονται ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὴν νέαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. Οἱ δήμαρχοι ἐκφράζουν ἀπροκαλύπτως τὸν θαυμασμόν των Ἕνας ἐκ τούτων γράφει: Ἡ ψῆφος τῆς γυναικὸς τείνει εἰς τὸν ἐξαγνισμὸν τῶν πολιτικῶν ἠθῶν καὶ συνιστῶ τὴν ἀπανταχοῦ πολιτικὴν αὐτὴν μεταρρύθμισιν μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά. Πλὴν τούτου αὐξάνει τὴν προσωπικὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς γυναικός».

Ὡς συμπέρασμα ἡ κ. Borrmann Wells λέγει, ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξαγνίζει ἐν γένει αὐτὴν καὶ ἀναβιβάζει τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑπεράνω τῆς τακτικῆς τῶν κομμάτων. Καὶ αὐταὶ δὲ αἱ γυναῖκες γίνονται ἀνώτεραι ἑαυτῶν, διότι ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας, ἀφυπνίζει εἰς αὐτὰς ἀτομικὰ συναισθήματα καὶ κεντρίζει τὰς ἠθικὰς αὐτῶν δυνάμεις, τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς προόδου.

Ἡ κ. Borrmann Wells δημοσιεύει καὶ συνέντευξίν της μὲ τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Νέας Ζηλανδίας τὸν εὑρισκόμενον τυχαίως εἰς τὸ Λονδῖνον. Τὸν ἠρώτησε πῶς αἱ γυναῖκες τῆς χώρας του ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον αἱ Ἀγγλίδες ζητοῦν πρὸ τόσου καιροῦ, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ τὸ ἐπιτύχουν.

—Ἡ Νέα Ζηλανδία, ἀπήντησεν ὁ πρωθυπουργὸς ἔλυσε πολλὰ προβλήματα, ἕως τώρα ἀπὸ ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ παλαιὸς κόσμος ἔχει ἀκόμη τόσους ἐνδοιασμούς. Αἱ γυναῖκές μας ἐξ ἀρχῆς εἶχαν λάβει πολὺ μέρος καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ πολιτικά μας πράγματα, ὥστε ἡ χειραφέτησις καὶ ἡ νόμιμος εἰς αὐτὰς ἐπέμβασίς των ἦλθε πολὺ εὔκολα καὶ φυσικά. Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1893 ἡ Βουλὴ ἐψήφισε τὸ δικαίωμα τῆς γυναικείας ψήφου. Ἤμην παρὼν αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου τούτου, ὁ ὁποῖος, φυσικά, εἶχε καὶ τὴν ἀντίδρασίν του. Πάντοτε ὑπάρχουν πνεύματα ὀπισθοδρομικά, τὰ ὁποῖα φοβοῦνται κάθε νεωτερισμόν. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἤξευραν νὰ ἐπωφεληθοῦν μιᾶς στιγμῆς καταλλήλου καὶ ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον, κατ' ἐμέ, ταῖς ἀνήκει, τὸ δικαίωμα νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐργασίαν τῆς χώρας, ἡ ὁποία εἶναι πατρὶς των ὅσον καὶ ἰδική μας».

—Ἐδῶ μᾶς λέγουν εἶπεν ἡ κ. Bormann Wells ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶναι ἐκτὸς τῆς σφαίρας τῆς γυναικός. Αἱ γυναῖκες τῆς Ζηλανδίας ἐδείχθησαν ἀνίκανοι εἰς τὰ πολιτικὰ ζητήματα;

— Κάθε ἄλλο. Τὸ κράτος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ἐπέκτασις τῆς οἰκογενείας καὶ τὰ πρὸς λύσιν προβλήματα τῆς διοικήσεώς του δὲν διαφέρουν πολὺ τῶν οἰκογενειακῶν, ὧν τὰ βάρη ὅλα φέρουν συχνὰ μόναι αἱ γυναῖκες. Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν πολιτικῶν ζητημάτων ἐπέδειξαν ἀντίληψιν, ἂν ὄχι ἀνωτέραν ὅμως ἴσην πρὸς τὴν τῶν ἀνδρῶν.

— Ἀνεπτύχθη πολιτικὸς ἢ καὶ κοινωνικὸς ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύω φύλων; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγλὶς κυρία.

—Δὲν νομίζω, ἀπήντησε, μειδιῶν ὁ πρωθυπουργός. Ὑπάρχουν μάλιστα οἱ φρονοῦντες ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐξύψωσε τὰς γυναῖκας καὶ εἰς τὴν ὑπόληψιν ἀκόμη τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ καταφεύγουν εἰς τρίτους διὰ νὰ ἀντιλλάσσουν πολιτικὰς σκέψεις καὶ συζητήσεις, καὶ οἱ ὁποῖοι οὕτω ὁμιλοῦν ὀλιγότερον διὰ τὰς ἰδιωτικάς των ὑποθέσεις, Ἡ πολιτικὴ εὐρύνει τοὺς ὁρίζοντάς των καὶ τὰς κάμνει μᾶλλον ἐπιηκεῖς πρὸς τὰς ἀνδρικὰς ἀτελείας. Ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου κάμνει τὰς γυναῖκας ὀλιγώτερον θελκτικὰς καὶ εὐχαρίστους, αὐτὸ εἶναι ἁπλῶς γελοῖον. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν μεταβάλλεται τόσον εὔκολα.

—Καὶ ὑπάρχουν πολαὶ γυναῖκες, ψηφίζουσαι προθύμως καὶ ἐκτιμῶσαι τὰ ἐκλογικά των δικαιώματα;

—Ναί, βεβαίως. Τὸ 1893, εὐθὺς μετὰ τὴν πολιτικήν των ἀποκατάστασιν ἐψήφησαν ὀγδοῆντα τρεῖς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν γυναῖκες ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τοὺς πολιτικοὺς καταλόγους καὶ ἑβδομῆντα τοῖς ἑκατὸν μόνον ἄνδρες. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἔθιξε τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς μετέπειτα ἐκλογὰς ηὐξήθησαν εἰς τρόπον, ὥστε κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ 1905, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἰσοψήφισαν σχεδόν.»

Εἰπέτε εἰς τὰς φίλας σας, εἰπε κλείων τὴν interwiew του ὁ Ζηλανδὸς πρωθυπουργός, νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται. Αἱ γυναῖκες τῆς Ζηλανδίας ἐνίκησαν χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν μὲ δύο μόνον ψήφους εἰς τὴν Βουλήν. Καὶ τώρα, ἂν ἐκ νέου ἐτίθετο τὸ ζήτημα, ἀμφιβάλλω ἂν δύο βουλευταὶ θὰ εἶχαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀσυνειδησίαν νὰ εἶναι ἀντίθετοι.»

ΚΥΡΙΑΙ

Ἡ καλλονὴ δὲν ἐπανακτᾶται· συνεπῶς δέον νὰ γνωρίζητε νὰ διατηρῆτε ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχετε. Πρὸς τοῦτο μὴ ἀλείφετε οὔτε τὸ πρόσωπον οὔτε τὰς χεῖράς σας παρὰ μόνον μὲ τὴν γνησίαν CREME SIMON τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσαν τῷ 1860. Αἱ λοιπαὶ κρέμαι οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ ἀπομιμήσεις τοῦ ὑγιεινοῦ τούτου προϊόντος, ὅπερ δὲν παρέχει λιπαρὰς οὐσίας. Νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε μὲ λευκὸν ὑγρὸν πανίον καὶ νὰ τὸ ἀλείφετε ἐλαφρῶς. Ζητεῖτε τὴν μάρκαν Figaro.

Μὴν κάμνετε χρῆσιν διὰ τὴν **κόμην σας** καὶ τὴν τῶν τέκνων σας ἢ μόνον τοῦ γνησίου **ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΗΛΗΝ** ἀντισηπτικοῦ καὶ ἀναγεννητικοῦ, Πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ Φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα κ.τ.λ. Ἀποθήκη **F. Vibert**, Lyon [Γαλλία].

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ